

g. Kjødet af et Creatur, som har været angrebet af Hundegallsfab, maa ikke anvendes til Føde for Menneffer eller Dyr. Overtrædelse heraf straffes med Mulct fra 2 til 50 Rdl.

h. Naar der ikke mere er Fare for Hundegallsfab i Districtet, sættes denne Paragraphs Bestemmelser atter ud af Kraft ved Bekjendtgjørelse fra Amtmanden (Postdirectoren).

§ 15.

Naar der i Nabolandene hersker nogen af de i denne Lov nævnte Sygdomme, kan vedkommende Ministerium udstede Forbud mod Indførsel af den angrebne Art af Hundsdyr samt raa Handelsproducter af samme, saasom Haar, Huder, usmeltet Talg og Kjød, ligesom Ministeriet, hvor en af disse Sygdomme hersker inden Monarchiets Grændser i een eller flere Provindsfer eller Amter, enten ganske kan forbyde Indførsel af den angrebne Art af Dyr til de øvrige Provindsfer eller Amter, eller kun tillade det under saadanne Betingelser, f. Ex. med Sundhedsattester, som maatte ansees fornødne til at forhindre Smittens Udbredelse.

§ 16.

Alle Forretninger, som foretages af den autoriserede Dyrlæge i Anledning af smittsomme Sygdomme hos Hundsdyrene efter Dyrlægens Opfordring til almindelig Betyggelse, betales af vedkommende Kjøbstads- eller Amtskommune. Røgten og Curen samt Medicamenterne, som anvendes til Helbredelse af smittede eller forsmittede mistænkte Hundsdyr, den paabudne Rensning af Dyrenes Stalde og Opholdssteder og af de til de syge Dyr brugte Redskaber samt de døde Dyrs Nedgravning betales af Dyrenes Eier.

§ 17.

Hvor Dyrlægen benyttes i offentlige Forretninger, nyder han for sit Arbeide og i Diæter 2 Rdl. 3 Mk. for hver Dag, han dermed er beskæftiget, foruden frit Befordring, derunder indbefattet Godtgjørelse for Attester og for de lovbestaaende Indberetninger. Befordrer Dyrlægen sig selv, tilkommer ham for $\frac{1}{2}$ til 1 Miils

Reise 1 Rdl. og desuden 4 Mk. for hver Miil derover. For en Obduction af en Hest eller et Stykke Dvæg betales ham 3 Rdl.

Motiverne til foranstaaende Lovbudsere faalydende:

Efterat Spørgsmaalet om Udarbejdelsen af et Forslag til en almindelig Lov om smittsomme Sygdomme blandt Hundsdyrene allerede tidligere havde været Gjenstand for Overvejelser i Ministeriet, og Forhandlinger herom havde været indledede saavel med den kongelige Veterinaarskole som med det veterinaire Sundhedsraad, uden at Ministeriet dog under de daværende Omstaendigheder havde fundet sig foranlediget til at forelægge Rigsdagen noget i denne Retning gaaende Lovforslag, blev denne Sag atter optagen i afsigte Aar, da de omkring i Landet blandt flere af de vigtigste Hundsdyr udbrudte Sygdomme fandtes at have Krav paa særdeles Opmærksomhed. En særlig Opfordring til Sagens Fremme fandt Ministeriet desuden i et til Justitsministeriet indkommet og af bemeldte Ministerium til Indenrigsministeriet afgivet Andragende, hvori det kongelige Sundhedscollegium, næst at bemærke, at Bestemmelserne i Placat af 4de October 1815, der i den senere Tid i Henhold til Cancellies Circularre af 7de October s. A. ere blevne bragte i Anvendelse paa forskjellige Steder her i Landet, i flere Henseender ere af den Betskænsning, at de ikke aldeles passe til Forholdene i Landdistricterne og derfor ikke ligefrem kunne bringes i Anvendelse sammesteds, samt at flere af Placatens Bestemmelser et svare til, hvad den senere Tids Jagttagelser og Undersøgelser have lært om Hundesygdommen, — indstillede, at Placaten maatte blive underkastet en Revision, hvorved den deels modificeredes saaledes, at den kom til at passe til Forholdene saavel i Kjøbenhavn som i de øvrige Kjøbstæder og i Landdistricterne, deels blev mere svarende til det Standpunkt, hvorpaa Lægevidenskaben med Hensyn til Kundskaben om Hundesygdommen og dens Følger for Menneffet befinder sig, i